

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN HOME
FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

National and International Circulation

SLOVENIAN
MORNING NEWSPAPER

NO. 29

CLEVELAND OHIO, WEDNESDAY MORNING, FEBRUARY 11, 1970

STEV. LXVIII — VOL. LXVIII

Suvana hotel v Hanoi

Predsednik laoske vlade je javno ponudil Hanoi razgovore o končanju vojskovanja, pa ostal vsaj za enkrat brez jasnega odgovora.

BANGKOK, Taj. — Ko so postali pretekli teden glasovi o veliki rdeči ofenzivi na Planoti vrčev na osrednjem Laosu vedno glasnejši in številnejši, je predsednik vlade Laosa princ Suvana Fuma ponudil javno Hanoi razgovore o končanju spora. Pripravljen je sprejeti nevtralizacijo Planote vrčev, ki so jo lansko poletje zasedle vladne čete.

Če bi Severni Vietnam umaknil svoje čete iz Laosa in pustil, da ta svoje spore sam spravi v red, bi Suvana zatisnil oči pred rdečo rabo Hočiminhove poti in to prepustil Severnemu Vietnamu in ZDA.

Suvana je s svojo ponudbo iznenadil večino diplomatov, saj je v preteklosti ponovno zahteval umik Severnih Vietnamcev iz Laosa. Trdil je, da jih je v Laosu do 60.000. V Hanoi Suvane ponudbe niso naravnost odklonili, izjavili so le, da morajo najprej prenehati letalski napadi na rdeče postojanke, namerata tudi na Hočiminhova pota, predno se bo mogoče razgovarjati o Suvanovi ponudbi.

Med tem so letala prepeljala večino civilnega prebivalstva s Planote vrčev, skupno okoli 18.000, v glavnem žena in otrok. Čete, ki so lani Planoto vrčev izrgale rdečim, v glavnem so to prostovoljci plemena Mao, ki jim poveljuje gen. Vang Pao, se ne bodo umaknile brez boja. Skušale bodo rdečim, če bodo Planoto vrčev res napadli, zadati čim več izgub, pa se postopno umikale na bolj ugodne obrambne položaje.

Položaj v Laosu je težaven, bo pa se težavnejši, če rdeči dejansko Planoto vrčev zasedejo in začno pritiskati dalje proti glavnemu mestu Laosu Vientianu in meji Tajске.

Tovarna vohunskih letal v Burbanku skoro zaprta?

BURBANK, Calif. — Letalske tovarne Lockheed imajo tu hangarje, kjer je gradil znani Kelly Johnson vohunski letala U-2 in nato SR-71. Ta letala so v glavnem svojo vlogo opravila in je prepustila vohunskim umetnim satelitom raznih vrst. Tako so postali hangarji in naprave v njih odveč. Ker je Kelly Johnson dosegel že blizu 60 let, se pripravljata na pokoj.

Letalska družba Lockheed se je odločila delo v teh hangarjih ustaviti, kakor hitro bo K. Johnson končal s svojimi deli na izdelovanju znanega jet-lovca F-104, če bi se Letalske sile razočarale nad F-15, ki ga gradi sedaj McDonnell, glavni tekmeec Lockheeda pri gradnji vojnih letal.

Vremenski
prerok
pravi:

Oblačno in mrzlo z možnostjo naletavanja snega. Najvišja temperatura do 30.

Novi grobovi

John F. Stark
V San Francisco, Calif., je umrl bivši Clevelandčan 46 let stari John F. (Jack) Stark, mož Marion, roj. Fickel, oče Johna, Jeffreya, Joel, Christopherja, Todda, Jennifer, Paula in Roberta, sin Johna J. (prodajalca nepremičnin v Cuyahoga in Lake okraju) in Jane H., roj. Zele, brat Richarda, Donald L. in Alpha A. Starka. Po graduaciji na Cleveland Heights High School l. 1941 je končal na Western Reserve University študij poslovnega upravljanja. Bil je v armadi, se boril v njenih vrstah v Franciji, Nemčiji in na Filipinih. Bil je okrožni upravnik Massachusetts Mutual Insurance Co. Pokojnikovo truplo bo prepeljano za pokop v Cleveland. Pogreb bo iz Železovega pogrebnega zavoda na E. 152 St. v petek ob 9.30 dopoldne na All Souls pokopališče. Na mrtvaškem odru bo jutri zvečer od 7. do 9.

Saperji imajo prednost

SAIGON, J. Viet. — Saperji so pri rdečih posebne enote, ki skušajo s nenadnimi napadi napraviti čim večjo škodo in zmedo med sovražnikom. V preteklih letih so izvedli nekaj prav uspešnih napadov na ameriška vojaška letališča in na druge ameriške in zavezniške vojaške postojanke v Južnem Vietnamu.

Saperji so odlično izvežbani in jih je za napad treba sorazmerno malo. Tiho se splazijo skozi sovražnikove straže in uničijo z razstrelivom, kar morejo, predno jim napadeni more do živega, nato pa zbeže, če je seveda čas in možnost za to. Večji del napadov saperjev se konča z velikimi izgubami za napadalce.

Rdeči, se ne spuščajo že dolgo v velike bitke, dajejo sedaj prednost napadom saperjev. Dolej so vedno napadali neposredno, sedaj so dobili na razpolago prenosne rakete, da bodo lahko napadali iz določene daljave in ako lažje po napadu usli, ko se so napadeni znašli.

Južnovietnamske čete so bile zapletene v ponedeljek in včeraj v hude boje z rdečimi na področju Plain of Reeds zahodno od Saigona, da bi preprečile 88. severno vietnamskemu polku orehod iz Kambože v delto reke Mekonga. Rdeči naj bi imeli

Francoski komunisti se ognili notranji krizi

Glavni partijski ideolog se je srušil z vodstvom KPF zaradi sovjetskega nasilnega nastopa v ČSR.

PARIZ, Fr. — Francoska komunistična partija je druga največja KP v Evropi, prva je italijanska. Obe imata dosti težav z notranjimi spori, ki vsi izvirajo iz svojeglave sovjetske politike, ki ne vpoštevata vidikov in želj drugih partij. Kriza je hujša v francoski partiji kot v italijanski. To se je videlo tudi na sedanjem 19. kongresu partije, ki je trajal pet dni v Parizu.

Razploščenje na kongresu ni bilo ravno razveseljivo. Od vseh strani so štrlela cikanja na notranje spore, na dan je pa butnila le zadeva s tovarišem Garaudyem. Garaudy je glavni ideološki voditelj francoskih komunistov. To se pravi, to bi bil, če bi mu vodstvo partije to dovolilo. Med njim in vodstvom je spor res globok, kajti vodstvo misli o komunizmu eno, Garaudy pa nekaj drugega.

Bistvo razlike je v tem, da Garaudy misli, naj ima vsak narod svoj komunizem, kot pač odgovarja njegovim ciljem in željam, dočim misli vodstvo, da mora biti moskovski komunizem dosti dober za vse tovariše, kar jih je po svetu. Garaudy se je radi tega sprl ne samo z Moskvijo, ampak tudi s francoskimi komunisti, zato pa ima prijatelje v Beogradu in sedaj med opozicijo tudi v Pragi, kajti je bil in je hud nasprotnik sovjetske invazije v ČSR.

Garaudy je imel pravico, da se udeleži kongresa, da tam zagovarja svoje misli. Njegova izvajanja niso omejevala tovariše: lahko je še ostal v partiji, toda tam je zgubil vse funkcije in seveda vse časti. Tolaži se lahko s tem, da ima v partiji še zmeraj nekaj prijateljev, morda celo več, kot misli partijsko vodstvo.

Cenijo, da ima partija v Franciji 300.000 do 350.000 organiziranih članov. Njena trdnjava je še zmeraj pariška okolica.

— Največji akvamarin, kar so jih kdaj našli, tehta 220 funtov.

v zadnjih dneh na tem področju v bojih 117 mrtvih, Južni Vietnamci pa 17 mrtvih in 19 ranjenih.

Med Moskvijo in Bukarešto odnosi baje zopet napeti

BUKAREŠTA, Rom. — O tem so se vodilni komunisti po svetu že nekaj časa pogovarjali. Sepe-tanje se je začelo kmalu po obisku prednika Nixona v Bukarešti in ni hotelo nikoli popolnoma ponehati. Sedaj je dobilo zopet gradivo v nekem govoru, ki ga je imel vodnik romunskih komunistov Ceausescu pred romunskimi vojaškimi krogi.

V njem je na kratko rekel: Romunske oborožene sile imajo samo enega gospodarja v partiji, vladi in vojaških poveljnikih; drugih gospodarjev ne poznajo in ne smejo poznati.

Za to kratko in jasno izjavo tiči govornica za kulisami, da je Moskva pritiskala na Bukarešto, naj bi zopet postala zavezni član Varšavskega pakta, to se pravi, da bi romunske čete videle svojega gospodarja tudi v poveljstvu oboroženih sil Varšavskega pakta. Ceausescu očitno tega noče.

To je že verjetno, ni pa jasno, zakaj so v Kremlju prav sedaj prišli na misel, da spravijo Romunijo v položaj navadnega satelita. V diplomatskem svetu se lahko slišijo različne razlage, toda nobena ni posebno verjetna. Je bolj domneva kot verjetnost.

Vesoljski rušilec

WASHINGTON, D.C. — Viri v Pentagonu potrjujejo vesti, da so Rusi preskusili vesoljsko vozilo — rušilec, ki je sposobno uničiti druga vesoljska vozila. Vesoljski rušilec je del vrste Kosmosov, ki so jih Rusi poslali v vesolje že okoli 300. Kosmos 248, kot se je vesoljski rušilec uradno imenoval, je poslal v vesolje raketa SS-9, ki jo uporablja Rusi kot glavno medcelinsko raketo. Sposobna je ponesti nad 6000 milj daleč vodkovno bombo z uničujočo močjo 20 megalonov z izredno točnostjo.

Kosmos 248 ni bil prvi svoje vrste. Pred njim naj bi bili vsaj štirje slični preskusi in po njem še dva.

Združene države so se ukvarjale s sličnimi načrti že pred leti. AM so jih uresničile in v kakim meri, ni v javnosti nič znanega. Govore le, da imajo Letalske sile raketo Thor, ki je sposobna z zemeljske površine doseči in uničiti vesoljske ladje krožeče okoli Zemlje.

NIXON POSLAL KONGRESU NAČRT O ČISTOČI OKOLJA

Predsednik R. M. Nixon je poslal včeraj Kongresu svoj načrt boja za čistočo voda, zraka in vsega okolja. Obsega 37 točk in poudarja nujnost naglega napora vseh razpoložljivih sil za ohranitev okolja primerne za človekovo življenje.

WASHINGTON, D.C. — Včeraj je predsednik ZDA poslal Kongres posebno poslanico z načrtom boja za čistočo okolja s podrobnimi predlogi za čistočo voda. Celoten predlog razpravlja o čistoči voda, zraka in celotnega okolja, o ohranitvi prirode in ureditvi Amerike tako, da bo čim boljša za prebivanje in čim bolj vabljiva za človeka. Pozval je k skupnemu popolnemu naporu vseh za čiščenje okolja. V posebnem predlogu je očrtal boj za čistočo voda, h kateremu bo zvezna vlada prispevala v naslednjih 4 letih 4 milijone dolarjev, 6 milijonov pa naj bi v isti namen določile državne in krajevne oblasti.

Nixonov načrt obsega vrsto zakonskih predlogov, ki naj prisilijo podjetja, da bodo skrbno pazila na čistočo odpadnih voda, da ne bodo odpadkov enostavno spuščala v reke ali jezera, da bodo pazila, da ne bodo puščala v zrak nesnage in škodljivih plinov. Za vse kršitve predvideva visoke kazne.

Posebno pozornost posveča predlog avtomobilom in njihovim izpušnim plinom. Gasolin naj bo brez dodatka svineca in treba je poskrbeti za motorje, ki bodo čim manj onesnaževali zrak. Taki motorji naj bi bili pripravljeni za splošno rabo v 5 letih.

Treba je poskrbeti za vseh vrst odpadke, ki se kopičijo okoli naših mest. Posebej je treba spraviti s poti milijone starih, nerabnih avtomobilov.

Predsednik je naročil pregled 750 milijonov akrov površine, ki je last ZDA, kako bi se mogla ta v bodoče čim boljše uporabiti v splošno korist.

Zvezna vlada bo povečala svoje delež napore zlasti v državah ob Velikih jezerih, kot je na primer Ohio. Jezero Erie je od vseh Velikih jezerih najbolj onesnaženo in je že skoraj "mrtvo".

Zvezna vlada bo podprla raziskavanja za izdelavo papirja in drugih sredstev za zavijanje

Iz Clevelanda in okolice

Danes je Pepelnica—
Danes je Pepelnica, začetek 40-dnevnega posta, ki pa je po novem omejen na popoln post (zdržek in post) samo danes na Pepelnico in na Veliki petek, na zdržek od mesa pa vse petke v postu. Cerkv priporoča prostovoljno postenje, delitev miloščine, molitev in druga dobra dela kot pripravo na Veliko noč.

Zlata poroka—
Mr. in Mrs. Andrew Blatnik, 886 E. 76 St., bosta 16. februarja obhajala 50-letnico svoje poroke. Za to priložnost bo v nedeljo, 15. februarja, v Slov. nar. domu slavnostno kosilo, ki ga pripravljajo hčerke zlatoporočencev Mrs. Richard Kirschner, Mrs. John Rusick in Mrs. Edward Ljubi. — Zlatoporočencema čestitamo in jima želimo še obilo lepih in prijetnih obletnic!

Papir bodo zbirali—
Sola sv. Vida zbira 13. in 14. feb. papir. Kdor ga ima, je prosen, da ga pripelje tja.

Vstopnice za Home & Flower Show—

V Starčevi cvetličarni, 6131 St. Clair Avenue, imajo napro-laj vstopnice po znižani ceni za vsakoletno razstavo cvetja in domov, ki se bo vršila od 28. februarja do 8. marca v clevelandskem Mestnem avditoriju. Pri Starčevih prodajajo tudi bombone in seveda cvetlice.

Iz bolnišnice—
Ga. Katarina Homar, 826 E. 140 St., se je vrnila iz bolnišnice in se zdravi doma. Zahvaljuje se za obiske, darila in pozdrave.

Rokoborba—
Jutri ob 8. zvečer bo v Areni trajna zanimivost. Nastopila bosta The Sheik in Veliki Igor, nato pa še štirje "veliki" v skupinski borbi.

Odbor za l. 1970—
Balinarski klub SDD na Waterloo Road ima za l. 1970 sledeči odbor: predsed. Tony Novak, podpredsed. Mark Vesel, 2. podpredsed. Frank Grk, taj. Joseph Korosec, blag. Joseph Ferra, zapis. Mary Božič, nadzor. L. Petrač, J. Habat in A. Božič, ref. L. Barbish, kuharice Johana Perko, Albina Mršnik in Rose Zavbe, poročevalca Mary Božič in Joseph Ferra, vratar Duš, natakarcje Rose Cebul in Rose Ribar.

S pokritim stadionom ne bo nič—
Posebna študija, ki je stala Ohio, okraj Cuyahoga in mesto Cleveland \$120.000, je dognala, da bi bil veliki pokrit stadion za Cleveland neekonomičen in zato neprimeren, pa tudi meizvedljiv.

Gradnja takega stadiona s preko 65.000 sedeži bi stala 60,5 milijonov, njegovo vzdrževanje pa bi bilo treba letno podpirati z okoli 3 milijoni dolarjev iz javnih sredstev. V sedanjem stadionu, kjer igrajo Indians in Browns, je prostora za 80.000 gledalcev, pa je star in potreben obnove. Ta naj bi bila predraga. Studija sodi, da bi bilo mogoče zgraditi in vzdrževati le stadion-areno za kakih 35.000 gledalcev.

Je bil Berns sam?—

Policija ne mara nič povedati, ali je bil Martin Berns sam pri pripravljanju razstrelitve mestnega sodišča in policije na Shaker Heights ali je imel pri tem kakega pomočnika. Ugotovila je med tem, da je M. Berns kupil pri Austin Powder Co. 100 funtov razstreliva. Raziskava se nadaljuje.

Zadnje vesti

MUENCHEN, Nem. — Arabski teroristi so vrgli včeraj ročno bombo med potnike, ki so na letališču Riem čakali na izbrsko letalo, ko je pristalo tu pa letu iz Tel Aviva v London. En potnik je bil mrtel, 11 pa ranjenih. Ranjeni so bili tudi trije arabski teroristi, pilot, njegov pomočnik in en policaj. To je bil v zadnjih 30 mesecih že peti napad arabskih teroristov na izraelsko potniško letalo.

ST. LOUIS, Mo. — Podpredsednik ZDA S. T. Agnew si je na sinočnji večerji republikancev privoščil demokrate, ki so izgubili "leve in volkove, kot so bili Roosevelt, Truman, Acheson, Kennedy in Johnson", na njih mesta pa so stopile "muce in psički". Posebej si je Agnew privoščil sen. Fulbrighta, ki naj bi bil pred meseci rekel, da "bodo naši najboljši mladi ljudje v Kanadi", če bo vojna v Vietnamu še dolgo trajala. Agnew je dejal, da prepušča Fulbrightu, da išče nove vodnike za demokratsko stranko med dezertjerji v Kanadi, republikanci jih bodo iskali drugod.

AMAN, Jord. — Vodniki gveril-ske skupine Al Fatah so zagrozili danes kralju Husseinu, da bodo začeli državljansko vojno v Jordaniji, če bo skušal omejiti njihovo delovanje, kot je to napovedal.

TUNIS, Tun. — Ameriški državni tajnik W. P. Rogers je odletel v Abesinijo, kjer se bo razgovarjal s cesarjem Hajle Selasijem, pa tudi s Titom, ki je tudi na poti po Afriki. Rogers se prvotno ni nameraval srečati s Titom, pa je kasneje svoje mnenje spremenil. Trdijo, da bo razpravljal s Titom ne le o ameriško-jugoslovanskih zadevah, ampak tudi o Srednjem vzhodu, Afriki in o Nixonovem obisku v Jugoslaviji. Kot znano je Tito Nixona povabil v Jugoslavijo, ta pa se za tako pot še ni odločil.

SAIGON, J. Viet. — Vladne čete so prestregle v večdnevnih bojih dva bataljona rdečih, ki so hoteli iz Kambože v področje delte Mekonga. V bojih naj bi bilo padlo skupno 207 rdečih bojnikov.

VAL D'ISER, Fr. — Plaz, ki je udaril včeraj zjutraj na hotel, kjer je bila večja skupina mladih smučarjev pri zajtrku, je pokončal 42 oseb. Ker obstoja nevarnost novih plazov, so reševanje morali začasno prekiniti.

TOKIO, Jap. — Japonci so poglani včeraj na pot okoli Zemlje svoj prvi umetni satelit, ki bo proučeval vreme.

V različni višini različni
BOSTON, Mass. — Zračni pritisk na morskem ravni je 22,116 funtov na kvadratni čevljev, v višini 50.000 čevljev pa le še 280 funtov.

6117 st. Clair Avenue — 431-0623 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

Published daily except Saturdays, Sundays, Holidays and 1st week of July

Managing Editor: Mary Debevec

NAROCNINA:

- Združene države:
 \$16.00 na leto; \$8.00 za pol leta; \$5.00 za 3 mesece
 Kanado in dežele izven Združenih držav:
 \$18.00 na leto; \$9.00 za pol leta; \$5.50 za 3 mesece
 Petkova izdaja \$5.00 na leto

SUBSKOIZIPTA RATES:

- United States:
 \$16.00 per year; \$8.00 for 6 months; \$5.00 for 3 months
 Canada and Foreign Countries:
 \$18.00 per year; \$9.00 for 6 months; \$5.50 for 3 months
 Friday edition \$5.00 for one year

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CLEVELAND, OHIO

No. 29 Weds., Feb. 11, 1970

Peru in general Velasco Alvarado

Amerika je postala pozorna na peruvanskega generala Velasca Alvarada v oktobru 1968. Takrat je namreč spravi z oblasti predsednika Belaunda Terryja. Terry je moral iti v begunstvo, general Alvarado pa je šel v predsedniško palačo. Ko je Alvarado prevzel oblast, je peruvanska javnost vedela, da to ni general stare vrste, ki se bo opiral na sedanje družbene stebre med peričnimi Peruvanci, ampak da bo hotel ustvariti neko novo svojo gospodarsko politiko. Mož je napravil v začetku tak dober vtis, da je premotil celo Nixonovega delegata guvernerja Rockefellerja, da je v njem videl novo peruvansko politično zvezdo. Zvezda se nahaja na peruvanskem nebu že od 1. 1968, toda prav zasvetila pa še ni. Zato se lahko zgodi, da sploh ne bo nikoli igrala posebne vloge v tej deželi. Vsekakor je zanimivo, odkod je general Alvarado pobral svoje politične in socialne ideje in zakaj jih je moral pobrati.

Alvarado se je že kot vojak zanimal, kaj pomenijo in kaj delajo diktatorji v Latinski Ameriki. Skušal je poznati delo vseh, še predno se je lotil politike. Zato je vedel, kaj počne na primer Castro na Kubi, Peron v Argentini, Perez v Venezueli, Franco v Španiji itd. Ni se v nikogar čisto zveroval, pri vsakem pa našel le nekaj dobrega. Od tod izvira del njegove politične filozofije. Alvarado je tudi opazoval delo edine peruvanske levičarske stranke APRA (Ameriška ljudska revolucionarna zveza). Je tipičen južno-ameriški političen pojav, usmerjen na levo, prepojen z levičarskimi gesli, ki jih po svoje razume in zasleduje.

APRA ima naravno svoj političen program z lepim številom gospodarskih in socialnih reform. Agrarna reforma in "socializacija" industrije stojita naravno na prvem mestu. Ostali del programa obstoji iz političnih obljub. APRA se je znala prikupiti peruvanskemu proletariatu in kmetijski revščini, zato ni bilo brez temelja upanje, da bo zmaga pri predsedniških volitvah v juniju 1. 1969. To so vedeli peruvanski generali, med njimi tudi Alvarado. Ker so pod Terryjevim režimom dobro živeli in vedeli, da se jim pod režimom APRE ne bo več dobro godilo, so se združili in pod vodstvom Alvarada pregnali Terryja.

Novi režim je takoj začel izjavljati svoje reforme, v glavnem se je pa omejil na agrarno reformo in na podržavljanje nekaterih industrij. S tem je seveda prišel v spor s tujimi lastniki peruvanskih investicij. Spor še do danes ni poravnal.

In tako je prišlo samo po sebi, da je Alvarado vodil politiko, generali so si pa znova uredili udobno življenje v limanskim klubih. So danes pravi tip privilegirane družbene stanu, ki mu ničesar ne manjka. V njegove roke se steka petina peruvanskega državnega proračuna.

Med tem pa Alvarado skuša vladati, kakor se pač da. Ni nobena močna politična osebnost zato mora sklepati kompromise na vse strani. Odrskati mu ne more nihče dobre volje, pa tudi ne uspehov, kar jih je dosegel. Agrarna reforma se sicer tudi ne more pohvaliti z blestečimi rezultati, toda je boljša kot nič. Podržavljena podjetja so tako kot povsod po Latinski Ameriki. Povsod se jim pozna, da so bila navajena na boljše čase, ki jih pa sedanji oblastniki ne razumejo.

Ker se Alvarado da voditi po prirodnemu nagonu, se rad ne zaleti in stopica počasi na poti napredka. S tem naravno niso zadovoljni mlajši oficirji, ki bi radi dočakali burnejše čase in razburljivije navdihe. Iz tega bi se dalo naslutiti, da bo morda prišlo do razpok v sedanji diktaturi, toda tega se še ne da opaziti. Seveda pa izključeno to ni.

Da bi nekoliko pomiril svoje "revolucionarje", je Alvarado sestavil na novo najvišje sodišče, obenem pa objavil nov dekret o tiskovni svobodi, ki pa dejansko pomeni smrt za vsakodnevno časopisje. Sedaj je konfiskacija nepokornega časopisa brez nadaljnjega mogoča.

Alvaradov režim ni pri ljudeh ravno osovražen, jim je simpatičen, toda veljave pa nima v javnosti. Na splošno ni slabši od drugih podobnih režimov v Latinski Ameriki. Po svoji kvaliteti ne dosega ne sedanjega ne čilenskega ne venezuelskega, ki sta oba demokratična, kar je sicer v Latinski Ameriki redkost.

Za politično bodočnost dežele se zanimajo le še ostanki prejšnjih strank. Drugega dela pač nimajo. Besedičijo in čakajo, kaj bo. Zunaj dežele pa Alvaradov režim ni ravno slabo zapisan. Grmi v besedah, v resnici se pa noče čisto spreti s stvarnostjo. To se kaže posebno lepo v odnosih z ameriškim kapitalom. Seveda mu je režim napravil velike sitnosti, pa tudi dosti škode, toda do drastičnih ukrepov se vlada ZDA ne more odločiti. Tako se ameriški podjetniki in peruvanski generali nahajajo v nekem stanju prividnega miru. Oba nasprotnika Alvarade čakata, kdaj se bo ponudila prilika za spravo, nihče pa trenutka ne pospešuje.

Ameriški kapital ima za tako taktiko še poseben raz-

log. Kar ima do sedaj skušen s sedanjim režimom, ne more zaključiti, kako daleč bodo generali držali besedo. Morda jo bodo, morda pa tudi ne. Zato je najbolj čakati in gledati, kako bodo izvršili dosedanj delni sporazumi. Povrh mora biti ameriški kapital previden. V režimu je še zmeraj dosti nacionalističnih oficirjev, ki so nezadovoljni, da sploh obstajajo sedanji dogovori, in ki bi jih najraje znova "preklicali", nakar bi sledilo stanje, ki bi bilo še slabše od prejšnjega. Torej je boljše potrpeti in počakati. Večno to stanje ne bo trajalo, kajti ne samo večnost, tudi dolgotrajnost sta že davno izginili iz Latinske Amerike.

BESEDA IZ NARODA

Vinku Vovku v spomin

SEATTLE, Wash. — Vest o Vinkovi smrti nas je hudo prizadela. Za božič nas je še obvestil, da bo šel iskat zdravja v Evropo, upali smo, da se bo popolnoma popravil, zdaj nas je presenetila novica, da je odšel za vedno.

Marsikdo na St. Clairju ga je poznal, malokdo je vedel kaj več o njem. Pred 14 leti smo skupaj prišli v Ameriko, skupaj iskali novih poti v novem svetu, kmalu nato smo se raztepli po kontinentu in se kazneje le od časa do časa srečavali; zadnjikrat, ko smo mu na poti iz Evrope pred letom in pol prinesli pozdrave številnih znancev in nekdanih študentov.

Za Vinka Amerika ni bila šele začetek uveljavljanja. Za seboj je imel že deset let uspešnega dela pri ustvarjanju in urejanju slovenskih srednjih šol v Trstu. Realni licej v Trstu in temeljita izobrazba, ki so jo študentje tam dobili, sta bila predvsem Vinkovo delo, ki ga je začel v jeseni leta 1945, ko ga je prof. Baraga komaj 25-letnega postavil za ravnatelja višje gimnazije. Mi smo Vinka spoznavali pri delu, ob tem smo postajali prijatelji, drug na drugega navezani smo iskali sebi in drugim poti v bodočnost in v svet.

Matematik in fizik po poklicu in osnovni izobrazbi se je med vojno v Bariju dokopal do doktorata iz ekonomskih ved, študiral tudi takrat, ko je stradal in se ubijal z ročnim delom, da se je preživel. Po koncu vojne se je ustavil v Trstu, ker je hotel malo bolj od blizu videti, če bi kazalo iti domov. Ustavil se je za deset let. Z njim in ob njem je rasel prvi kader tržaških študentov, ki jim je bil ravnatelj, učitelj, spodbudnik in prijatelj. Vinko poklicnega dela ni jemal samo kot "zaposlitev". Vedno in povsod se je boril za kvaliteto, za resen študij, zato tudi ni poznal pravega počitka in popolnega oddiha. Uveljaviti se je hotel zase in za ljudi, sredi katerih je živel. Naprežanje za kvaliteto ni bilo lahko ne v šoli ne izven nje. Vinkovo poučevanje v primitivnih razmerah tedanjih tržaških šol, njegov trud za visoko kvaliteto vsega, kar so Slovenci v Trstu ustvarjali, mu je pridobilo polno prijateljev, a tudi obilo nasprotovalcev. Bil je pionir v kvalitetnem kulturnem delu, ko je s študenti in prijatelji organiziral prvo dijaško akademijo, kot dokaz, da Slovenci v Trstu znajo ustvariti tudi kaj več ko le ljudske prireditve. Bil je pionir v organiziranju skupin študentskih počitnic v Zabnicah in na Tirolskem, brez zunanjih finančnih podpore in izven obstoječih organizacijskih okvirov. Vinko je bil naravno obdarjen s čudvitim organizacijskim čutom, a je zavračal organiziranje, ki bi bilo samo sebi namen.

V Ameriko je prišel, ko v Trstu ni imel več bodočnosti po prihodu Italijanov. Podjeten in sposoben, kot je bil, je bil trdno uverjen, da se bo v Ameriki osamosvojil, da bo začel novo življenje in se otresel tesnobe tržaške napetosti in nejasne bodočnosti. Prva leta pri General Electric so mu posredovala stik z Ameriko, a brez pravega zadoščenja. Bolj po naključju kot po načrtu se je osamosvojil in ustvaril lastno gradbeno podjetje.

A avtomobilska nesreča pred leti mu je zavrila njegovo ustvarjalnost. Po njej se ni več popolnoma popravil. V tem času smo se že razšli. Držal se je Clevelanda, nas je pot vodila preko Ameriko do Pacifika. Vinko ni rad pisal. Vendar smo dokaj pogosto slišali o njem.

Zdaj se mu je življenje utrnilo. Prezgoda j zanj, prezgoda j z njegovo družino. Prezgoda j zato, ker mu ni bilo dano ustvarjati; kot si je želel, graditi še dalje, saj bi bil sposoben. Vinko je bil del tiste generacije, ki jim je najprej vojna, nato razburkana povojna doba preprečila, da bi se mogli polno uveljaviti v svetu, za katerega so rastle. Utesnjenost, ki se mu je ovijala okrog njegovega mladega življenja, ga je izžemala. Amerika, odprta in prostorna, mu ni pokazala svoje svetle strani v polni luči.

Povojna slovenska zgodovina Trsta ne more mimo ravnatelja Vovka. Mi, ki smo ga poznali od blizu, smo živeli z njim in njegovimi načrti, o katerih je malo govoril, še manj pisal. Ko jih je bilo treba izvesti, je zagrabil za delo s polno silo. Z nami ostaja spomin nanj, svetel spomin na zvestega, doslednega prijatelja, spomin na skupne poti po tirolskih hribih in po kraških gmajnah, na sprehode po tržaški obali in miljskih hribih, po clevelandskih cestah in po goščavah pri Chardonu. Atlantski vihar ni ocean ga je spremljal v Ameriko, v mrzlem New Yorku je oživel ob srečanju s starimi znanci. Prijazni Maple Heights in zaspani St. Clair sta mu le na ozko odprla Ameriko, velika Amerika se ni dovolj okoristila z njegovimi sposobnostmi. Vase zaprti ni trobil v veliki rog o sebi in svojih načrtih.

Ko bodo znanci, številni znanci po svetu izvedeli o njegovi smrti, se bodo čudili in bodo prizadeti, kot smo mi sami. V Trstu in na Goriškem, v Argentini in Kanadi, na Štajerskem in v Ljubljani bo spomin nanj spet zažarel v polni svetlobi, spomin na prijatelja, ki ga je široki svet zajel in izžell, ki mu je več vzel, kot dal. Vidim ga pred seboj, kot sem ga videl ob zadnjem srečanju pred letom in pol, ko je pestoval bolečo roko in zatrjeval, da mu je zdaj bolje. Še je imel v očeh žar ustvarjanja, a si skoro ni upal priznati, da mu je ustvarjanje vedno bolj potisnjeno iz realnosti v sanje.

Strašno težko nam je, ker z Vinkom izgubljamo del svojega življenja, mnogokrat veselega, pogosto bolečega, a vedno polnega; silno težko nam je, ker smo nemočni ob tem, da bi oživili življenje, ki se je izteklo daleč od nas in ga nismo mogli spremiti na njegovi zadnji poti.

Naj mu bo ameriška zemlja lahka vsaj na njegovi zadnji postaji.

Jože Velikonja

V dobre namene

BRIDGEPORT, Conn. — V spomin svojega pokojnega zvestega prijatelja in zavednega Slovenca g. Alojzija Tratnjeka je g. Armin Kurbus daroval Slovenski gimnaziji v Celovcu \$200, Sloveniku v Rimu \$200; slovenskim otrokom salezijancem za vzgojo duhovniškega naraščaja \$200, Slomskovi zvezi \$100, Baragovi zvezi \$100 in slovenski

kapeli v Washingtonu \$250, hkrati pa za to kapelo nabral med bridgeportskimi Slovenci \$1,068. S.M.

Lepo je potovali v Slovenijo, toda težav je pri tem več, kot treba

SALEM, O. — Predragi bralci Ameriške Domovine! Večkrat sem že čitala v našem listu, da si bralci žele potopisov.

Ker sem bila lansko poletje 3 mesece v Sloveniji, kjer sem rojena, se mi zdi prav, da napišem o svojem obisku par vrstic.

V torek, 3. junija 1969, sem odletela iz Clevelanda z mojima dvema otrokoma. Vožnjo do New Yorka je bila kar prijetna. V New Yorku na letališču smo čakali na nadaljno zvezo dve uri, v Amsterdamu na Nizozemskem pa eno uro in smo bili kar hitro v Ljubljani.

Jaz sem doma na Dolih pri Litiji, ki so še precej oddaljeni od Ljubljane. Zato sem se najprej podala k sestri in Zagorje ob Savi, čez nekaj dni pa odšla domov v Dole k očetu, sestri in svaku. Spet videti rodni dom, očetovo hišo in svoje drage, je nekaj zelo lepega.

Po nekaj dneh smo se podali na naše lepo morje, v mesto Koper, Strunjan. Razgledovali smo se tudi po drugih krajih naše lepe Slovenije. Vozili smo se večnoma z avtobusi. Večkrat sem se odpeljala v Ljubljano, da bi si nakupila kakih lepih spominčkov, toda nisem našla tistega, kar bi bila rada imela. Zelo se mora človek paziti, da ga po trgovinah ne "opehario". Jaz sem nameravala kupiti štiri kozarčke. Bilo je že vse zavito in urejeno, samo plačati bi še morala. Ko je prodajalka slišala moja dva otroka angleško govoriti, je sklepala, da smo iz Amerike in jih je takoj računala 14 tisoč dolarjev. Ker se mi je zdelo cena pretirana, sem rekla, toliko pa ne dam za nje in sem jih jim pustila. Že moja sorodnica me je opozorila, naj bom v Ljubljani pri nakupih previdna, da je strašna draginja in da deset tisoč dolarjev prav nič ne za-

leže. Denar imajo stari in novi, da je še večja zmešnjava in da se človek še lažje zmoti. Moje mnenje je tako, da za dva ali tri tedne je še kar lepo iti malo pogledat domače, tri mesece je pa predolgo, človek se naveliča in ima že vsega čez glavo.

Ker sem bila že več let vdova in vdovam tudi v Ameriki ni lahko, sem se v Sloveniji poročila. Konzulat ZDA v Zagrebu je možne dokumente kmalu odobril in mož ni imel prav nobenih težav. Težave in glavobol nama je povzročala le potniška pisarna v Clevelandu, potem katere sem potovala in kjer sem naročila letalski listek tudi za moža, da bi prišel za menoj. V potniški pisarni so mi obljubili, da bodo uredili vse potrebno za potovanje, da bo mož pravočasno obveščen, da bodo mene en teden pred njegovim prihodom obvestili. Jaz sem vse pošteno plačala in se na to obljubo zanesla. Naš pregovor pravi: "Obljuba dela dolg." Kaj šele plačana obljuba?

Od potniške pisarne nisem prejela prav nobenega sporočila, oziroma so mi rekli, da moj mož ne bo prišel, ko je bil ta že v New Yorku na letališču. Vsa v skrbeh in čakanju sem ob devetih zvečer poklicala sorodnico v New Yorku, naj gre pogledat na Kennedy Airport, če je mož le prišel. Seveda je bil revež tam in brez znanja angleščine ni mogel nikamor. Sorodnica mu je v New Yorku uredila, da se je pripeljal ob dveh zjutraj v Cleveland, kamor sem ga šla iskat in mojo dobro prijateljico.

To sem napisala zato, da bi tisti, ki bodo letošnje poletje potovali, dobro premislili in si izbrali potniško pisarno, ki ne bo le vzela denar, ampak tudi

poskrbela za vse, kot bo dogovorjeno.

Najlepše pozdravljam vse bralce Ameriške Domovine, listu pa želim veliko uspeha.

Mary Ramovš

Slovenskim materam, ženam in dekletom!

CLEVELAND, O. — Matere, žene in dekleta župnije sv. Vida so organizirale zadnjo nedeljo v župnijskem šolskem avditoriju veliko prodajo domačega peciva in vrste drugih kuhinjskih dobrot, ki so jim samo one kos. Svojo prodajo so pripravile pod okriljem svojih župnijskih ženskih organizacij prvenstveno v gmočno dobro naše lepe svetovidske župnije. Dobro so uspele. Vsa župnija se veseli njihovega uspeha, posebno pa naš gospod župnik, ki najbolj občuti gospodarsko skrb za župnijske ustanove, kot so cerkev z župniščem in šola s sestrskim konventom.

Podobno kot so se prejšnji tedni obračale farne ženske organizacije na plemenita srca naših mater, žena in deklet, tako se danes obrača Slovenska šola pri Sv. Vidu na vse nje, prav posebej pa seveda na tiste, ki imajo svoje otroke ali ki so jih nekoč imele ali pa ki jih, upajmo vsaj, nekoč bodo imele v tej šoli, za pomoč in podporo v obliki domačega peciva. Kot je znano, pripravlja Odbor staršev Slovenske šole za prihodnjo nedeljo v šolskem avditoriju domače kosilo, katerega dohodek pojde v gmočno dobro te naše skupne in tako važne kulturne ustanove.

V imenu nad 160 učencev se obrača Odbor staršev na Vas, matere, žene in dekleta, obenem pa seveda tudi na vse naše slovenske očete, može in fante, da šoli kar se da izdatno prisrskojo na pomoč. Prosim, odzovite se njeni prošnji!

Naj ne ostane Slovenska šola naša slovenska Sirota Jerica! Podobno kakor povezuje župnija vse farane v eno veliko duhovno skupnost, za katero duhovno kakor tudi gmočno dobrobit je odgovoren, njen župnik, tako po drugi strani na svoj način povezuje naša Slovenska šola našo slovensko naselbino v posebno slovensko šolsko skupnost, katere glavni smoter in skrb je, kako ohraniti v naši mladini slovenskega duha, slovenske besede. V tem pogledu je njen vsakokratni skrbnik Odbor staršev, izvoljen na občenem zboru staršev na začetku šolskega leta. V imenu le-tega prosim vse, v prvi vrsti pa Vas, matere, žene in dekleta, za pomoč v domačem pecivu.

Prosim, nikar ne pozabite na to prošnjo Slovenske šole! Bog blagoslovi Vas in Vaše družine! Hvala Vam! J.S.

Newyorško zblizanje

NEW YORK, N.Y. — Cerkev sv. Cirila v New Yorku ima mnogo napak. Ne bom jih našteval in opisoval. Ima pa eno odliko, ki je druge cerkve nimajo, to je, da je majhna in zaradi tega bolj približa duhovnika in svete obrede vernikom. Težko je biti tako nepozoren in raztresen, da bi ti ušlo dogajanje na oltarju in okrog njega. To odliko smo posebno občutili v nedeljo, 1. februarja, ko se je v cerkvi brala maša za pokojnega Andreja Glušiča.

Ta nedelja je postala po zaslugi organizatorjev in našega župnika zgodovinski dogodek.

Prvič smo v tej cerkvi slišali molitve in staroslovanskem jeziku, prvič je v tej cerkvi nastopil kot svečenik prota tukajšnje srbsko-pravoslavne cerkve sv. Save.

Mnogi so prišli v cerkev, ker so hoteli moliti za dušo pokojnega Andreja, mnogi so prišli, kakor pridejo vsako nedeljo, iz Brooklyna, Queensa, Manhatt-

na, ker jim je tedenski obisk slovenske cerkve postal del njihovega življenjskega reda. Mnogi niso niti vedeli, da se bo svete maše udeležilo zastopstvo Srbov in Hrvatov in da bo pred sveto mašo blagoslovil žito in odmolil del parastosu pravoslavni duhovnik.

Pred obredom so naši "Fantje z Osme" pod vodstvom našega neumornega dr. Delaka zelo dobro zapeli Gallusovo "Glej, kako umira pravični".

Prvi znani slovenski skladatelj je s svojo staro pesmijo pripravi pot bogoslužju v še starejšem jeziku, staroslovenščini, jeziku, ki sta ga uvedla v bogoslužje sv. Ciril in Metod.

Za mnoge je bilo presenečenje, za vse v cerkvi pa globoko doživetje, ko je pravoslavni duhovnik in polnem ornatu in ob asistenci katoliškega duhovnika in slovenskih ministrantov pel molitve za dušo pokojnega Andreja.

Videl sem solze v očeh, čutil, kako vsa cerkve sledi v globoki zbranosti molitvam in nagovoru v srbsčini in angleščini. Proti Vejnoviču se je videlo, da je ganjen in vsi smo čutili, da mu prihajajo res iz srca in bratske ljubezni besede zahvale (ker ga je naš župnik povabil,) prošnje (naj tudi mi obiščemo njegovo cerkev) in upanja, da bomo enkrat zopet eno.

Zamisli sem se v zgodovino. Pravoslavna vera je bila edina uteha in unanje Srbov v stoletjih turškega jarma, krščanska vera in duhovnik sta bila dolga stoletja edina, ki sta ohranjala naš slovenski rod. Gallus je bil verjetno duhovnik, Primož Trubar je bil duhovnik, Valentin Vodnik je bil duhovnik. Zamislil sem se, zaradi kakšnih malenkosti je prišlo do razkola med našo in vzhodno cerkvijo.

In ko sem videl, kako je pravoslavni prota pred oltarjem poljubil našega župnika, sem želel, da bi ta poljub ne bil zadnji.

Tudi naš župnik je lepo govoril. Bil je vesel srečanja s sobratom, duhovnikom sorodne cerkve, sinom sorodnega naroda.

In naši ljudje? Pustimo na strani intelektualce, ki so vedno skeptični, prenapeteže, ki jih vsaka nova stvar moti, nergače, ki bodo vedno nekaj kritizirali. Za mene je bila najbolj pomembna izjava stare Slovenke, ki je poznala Jugoslavijo samo z obiskov, ko je rekla: "Joj, kako je bilo lepo, ali ni lepo, če se imamo radi!" Da, radi! Če ljubimo in spoštujemo svoje krščanske in krvine brate, ker samo krščanska ljubezen in bratsko spoštovanje nas bosta združila.

Dragi Andrej, tvoja smrt je povzročila to zblizanje. Hvala Ti za to doživetje. Kako

Služkinj vedno manj

WASHINGTON, D.C. — Komaj štiri odstotke domov in Združenih državah ima zaposleno stalno gospodinjstvo pomočnico.

IZ NAŠIH VRST

Cleveland, O. — Spoštovani! Priloženo Vam pošiljam naročnino za pol leta. Z Ameriško Domovino sem res zadovoljna. Zelim Vam mnogo novih in stalnih naročnikov.

Najlepše pozdrave uredništvu, upravi in vsem naročnikom lista.

S spoštovanjem
 Anna Urbancic

Toronto, Ont. — Cenjeno uredništvo! Tukaj Vam pošiljam naročnino za Ameriško Domovino, ki mi poteče 9. februarja. Z listom smo zadovoljni in ga zelo radi beremo.

Zelim Vam mnogo naročnikov in uspeha pri izdajanju lista. Vse najlepše pozdravljamo! Družina Frank Ahlin

KRIŽ NA GORI

LJUBEZNSKA ZGODBA

Spisal: Ivan Cankar

Zdramila se je samo napol, ozrla se je nanj z motnim pogledom.

"Ostaniva!"

V dvorani je zasvirala vesela godba. Vstajali so izza miz in vstala sta tudi Mate in učiteljica. Z urno roko si je popravila frizuro, pritrdila si je rožo v laseh in odšla sta v dvorano.

Prihitej je učitelj in je prijel Hanco za roko.

"Če niste že oddani!"

Hanca je vstala. Tone jo je prijel okoli pasu in jo je potisnil na stol.

"Ne pojde; slabo ji je!"

"Slabo mi je!" je ponovila Hanca in učitelj je hitel dalje.

"Zdravi se, Hanca!" je prigovarjal Tone. "Spametuj se, drugače te pustim tukaj samo, pa napravi, kar ti je drago!"

"Pojd!" je odgovorila Hanca mirno.

"Znorela si, to je in drugega nič!... Zaradi takega — no, Bog z njimi! Tiste ženske bi se ognil na cesti na deset korakov — Bog mu jo blagoslovi!... Pij, Hanca, reci vsaj besedo, da bom vedel, če si živa ali ne!"

"Ali jo ima resnično rad?"

"Kaj vem? Nisem ga vprašal!... Ampak zdi se mi, da ni človeka na svetu, ki bi imel tisto žensko resnično rad — vsaj njenih oči ne!... Kar on počne, mi nič mar, nisem mu varuh!... Samo doli na cesti bi ga rad dobil, da bi ga malo pretresel, njegova in tisto žametno kamižolo!"

Hanca ga je pogledala prestrašena.

"Ne stori mu žalega! Ne reci mu besede!"

Nič se ne boj! V žido ti ga zavijem!"

Poskočna godba je donela iz dvorane, slišalo se je drsanje nog po gladkem parketu. Za mizami so ostali samo še starejši gospodje. Zmerom glasnejši so bili, obrazi so rdeli zmerom bolj.

"To je Mate Kovač, mlad, umetnik. Časopisi pišejo o njem; pravijo, da je velik talent."

Suh gospod s sivim obrazom in kozjo brado je stresel nejevoljno z glavo.

"Velik talent — kdo ve! Lepo številno smo že imeli takih talentov, pa so se večidel izpridili in naposled so bili družbi in narodu v nadlego. Naš narod ne rabi talentov — delavcev rabi!"

"Malo prehudo je to!" je ugovarjal rejen gospod. "Zakaj bi ne rabili talentov? Dobri so... za nedelje in praznike..."

Kozjebralec je stresel z brado še bolj zlovoljno.

"Kar je nepotrebnih novotarij, vse so zanesli k nam tisti takomenovani talenti. Življenje kaže, da jih ni potreba: še nobenemu izmed njih se ni godilo dobro. Rastlina, ki je naturi v prid, ne usahne!... Tudi ta fant se mi zdi lahkomišeln; že njegova kamižola ga izdaja: spodobi ljudje ne nosijo takih kamižol!"

Družba se je zasmejala. Debela gospa, ki je sedela poleg kozjebračca, pa je končala razgovor:

"Lep fant je!"

Utihihla je godba, pari so se vračali iz dvorane z razgretimi zardelimi obrazi in bleščecimi očmi. Prva sta prišla Mate in učiteljica; on je šel nekoliko sklonjen, kodri so mu bili padli globoko na čelo, smehljal se je s polodprtimi ustnicami. Nikoli ga še ni videla Hanca tako lepega in strah jo je bilo njegove lepote, trepetala bi in bi ne mogla govoriti, če bi se nenačoma ozrl, stopil k njej ter jo ogovoril.

Stopila sta k mizi, roka je ostala v roki, prijel je kozarec z levico in je pil. Nekdo se je zasmel za mizo, izpregovoril je besedo, roki sta se izpustili in

zasmejala sta se tudi sama, zvonko in veselo.

"Z njo bi hodil po ulici in ne bilo bi ga sram!" je mislila Hanca.

Učiteljica je vzela s stola čipkasto ruto, ogrnila si jo je tesno okoli in napolila sta se po mostovžu.

Tone je stisnil Hanco trdo za roko.

"Glej sem in pij!"

Sla sta počasi, tesno drug ob drugem; z lahkimimi drobnimi koraki je stopala ona, zibalo se je vitko, polno telo in glava se je nagibala k njegovi rami.

Mate se je nasmehnil, vzela je rožo iz njenih las in si jo je vtaknil v gumbnico.

Sla sta mimo, postala sta, on se je sklonil in ji je zasepetal v uho ljubeznivo besedo. Ko je vzdignil glavo, se je ozrl mimogrede po mostovžu, strepetal je in je prebledel v obraz. V tistem trenutku je izpustil njeno roko in je stopil korak v stran.

Ona se je ozrla začudena nanj... Hotel se je umekniti njenemu pogledu, zadržano jasno iz polumraka, ali ukovan je bil vanj; ni ga izpustil.

Ustnice so se zgenile, glasu ni bilo, toda Mate je slišal. Strepetal je vzklil, bolesten, očita joč.

"Mate!"

Naslonil se je ob zid.

"Kaj ti je, Mate?" je vprašala učiteljica.

"Domislil sem se..." je zajecal. "Idiva!"

Odšel je po stopnicah z urnimi, omahujočimi koraki, da ga je učiteljica komaj dohajala...

"Dobro je, Hanca, vse je dobro... Pij!" je prigovarjal Tone; njegov glas je bil prisiljeno vesel, oči pa so gledale temno izpod obrvi.

Hanca je vzdignila kozarec in ga je izpraznila do polovice. Prijetna toplota se ji je razlila po životu in mukoma, sunkoma se je izvil vzdih iz prsi.

IV.

Mate in učiteljica sta sedla v mračno razsvetljen kot gostilnice.

"Kaj se je zgodilo s teboj?"

Ustnice so se mu zategnile, prikazal se je prisiljen, spačen smehljal.

"Pomisli: povrne se včasih preteklost, vsa razločna, kakor da pozneje ni bilo ničesar več. In to me vznemiri zelo!"

Začudila se je, ni ga razumela.

"Prej si bil bolj kratkočasen."

"Saj sem povedal: dokler se ne vrne preteklosti... Ampak rečem ti, zelo je bila lepa in toži se mi po njej, kadar sem sam."

Nejevoljno je strnila obrvi.

"Govori pametno!"

Mate jo je pogledal in je zapazil, da si je bila z belim prahom potresla obraz. Zazdelo se mu je tudi, da si je bila pobarvala obrvi in ustnice. Ali v tistem hipu se je dotaknil njene tople bele roke in izpreletelo ga je.

"Oprosti — vznemirilo me je in treba je še par minut, da se spametujem..."

Prijel je njeno roko, da bi jo vzdignil k ustnicam toda ugledal je tanke žilice, ki so se svetile in križale pod kožo in ni mu bilo pogodi.

"Povej natanko: kje je bila tista preteklost in kakšna je? Majhna? Velika? Ali je lepša od mene? Črnolasa ali plavalasa?"

Mateju so bila zoprnja njena vprašanja; bilo mu je, kakor da bi mu kdo odpel telovnik ter se zasmel svetinji pod vratom. Pogledal ji je kljubovaje v obraz in takrat se mu je tudi zazdelo, da si je bila napravila preveč koketno in neokusno frizuro.

Starogorski:

Kruh s sirovim modrim maslom

(Prosto po Langford Reedovi pravljici)

Bilo je to davno, tako davno, kakor so sploh bili davni tisti časi, ko so se še lahko godile pravljice. In godilo se je to v eni iz številnih dežel turkeških, v starodavnem mestu Samarkandu. Cvetel je urjuk, ki mu mi pravimo marelica, tisti drobni sladki, ki se ves razteče v ustih. Vsa pokrajina je bila kakor z mladim snegom posuta, na katerem so se lomili žarki jutranjega sonca in blesteli v lahno rožnati barvi. Zakaj pomlad je obiskala Turkestan.

Tisti čas je živel v Samarkandu princeza Ak Supurgi, imenovana Beli venec. Še sonce se je obradovalo, ko jo je obiskalo, takšna je bila njena lepota.

Ko je dorasla v svoja dekliška leta, so se jeli oglašati snubci iz vseh dežel velikega Turkeстана in še preko mej tja v Kirgizostan in se na samo enem velblodu s samo enim služabnikom, ki mu je pa bil bolj prijatelj kakor služabnik. Na hitri pogled je bil videti zelo prikupljiv, zakaj preprosti je bil njegov poklon. Telo pa je bilo visoko in prožno kakor bambus. Črne, globoke oči so se zdele kakor zrcalo, v katerem se zrcali modrost njegovih prednikov.

Predstavil se je kralju in rekel:

"Kinčintaj Džigit, imenovan Mali dečko, se ti klanja. Slišal sem v svoji deželi tam na Jutnem, kjer sonce zgodaj vzhaja, tvoj razglas. Zadnji odstavek tvojega razglaša govori:

"Sirovo maslo mora imeti modrina oči princeze Ak Supurgi, imenovane Beli venec, ki je moja hčerka."

Ali dovoliš, da študiram barvo v obeh tvojih hčerke? Zakaj ni skrivnosti, ki bi se ne dala odkriti."

"Dovolim," je vzkliknila princeza Ak Supurgi, imenovana Beli venec, še preden je mogel kralj odgovoriti. "Koliko časa bi potreboval za ta študij?"

Kinčintaj Džigit, imenovan Mali dečko, je pogledal s svojimi črnimi očmi princeso v njene modre oči in rekel:

"Štirinajst dni bo zadostovalo, o, Ak Supurgi."

"Dobro," je rekla princeza. "Nečem biti krivična. Prihajaj torej od ponedeljka dalje vsak dan ob pol petih k meni južinat. Ukazala bom, da bo južina posebno dobro pripravljena. Zakaj študij potrebuje krepčila."

In tako se je zgodilo, da je Kinčintaj Džigit, imenovan Mali dečko, gledal dva cela tedna v sladke in modre oči princeze Ak Supurgi, imenovane Beli venec, in jih študiral. In naj se komurkoli zdi vse to še tako neverjetno: ko je minilo tistih štirinajst dni, ni princ nič več vedel kakor prvi dan svojega študija.

"Ne morem dognati," je rekel, "ali so oči modre kakor vijolice ali so modre kakor modriš, čeprav sem si tega v svesti, da so tvoje oči najlepše oči na svetu."

"Zdi se mi, Kinčintaj Džigit," je rekla princeza z glasom, v katerem je bilo priznanje, "da si vztrajno študiral. Morda pa misliš, da bi potreboval še kakšen dan ali dva, da se odločim?"

Kinčintaj Džigit se je nalahno poklonil in njegove črne, globoke oči so pobožale obraz princeze Ak Supurgi.

"Dva dneva bi zadostovala, o, Ak Supurgi," je rekel princ.

"Dobro," je odgovorila princeza. "Pravična hočem biti. Naj bo še dva dni! — — —"

Ko je napočil dan preizkušnje, je stopil princ Kinčintaj Džigit pred kralja. Podal mu je kos kruha okusno in vabljivo namazanega s sirovim maslom.

"Kraljevska visokost," je rekel in v glasu mu je drhtelo zmagoslavje. "Poglejte in povejte po pravici ali nisem držal svoje besede?"

"Da, natanko takšna barva je na tem sirovem maslu, kakršno sem želela," je rekla princeza z nežnim glasom, preden je mogel kralj sploh kaj izpregovoriti.

"Ali... ali..." se je spotikalo kralju na jeziku, ko se je nekoliko opomogel od ne pričakovane osuplosti. "To vendar ni modro maslo, to je čisto navadno belo sirovo maslo!"

"Motiš se, očka," se je nežno privila princeza k očetu. "Zagotavljam te, da je modro. In ker je Kinčintaj Džigit tudi mojih misli, sva tako dva, ki enako misli, ti si pa sam, kar priča, da je najina prava."

Stari kralj je objel hčerko Ak Supurgi, imenovano Beli venec, se nasmehnil in rekel:

"Razumem, razumem... sedaj razumem. Ej, mladina... In kljub vsemu je to sirovo maslo"

drim sirovim maslom.

Mnogo jih je bilo, ki so prihajali. Prišli so z vzhoda na velblodih, z juga z ladjami, s severa na saneh in z zapada na konjih, zakaj vsi bi radi imeli za ženo Ak Supurgi, imenovano Beli venec. Ali zaman je bil ves trud. Vsaj tako se je zdelo. Prinašali so sicer kruh, namazan je tudi bil z modrim maslom, ali dišal je tako neprijetno, da jim ga je princeza z obžalovanjem pometala v glave. To sicer ni pričalo o njeni dobri vzgoji, vendar ne smemo pozabiti, da je bilo to davno, davno, ko ljudje še niso bili tako skrbno vzgojeni, kakor so dandanes.

Neki dan, ko se je že zdelo, da ne bo mogoče dobiti kruha z modrim sirovim maslom namazanega, se je pojavil mlad princ iz daljne jutrne dežele. Prijel je na samo enem velblodu s samo enim služabnikom, ki mu je pa bil bolj prijatelj kakor služabnik. Na hitri pogled je bil videti zelo prikupljiv, zakaj preprosti je bil njegov poklon. Telo pa je bilo visoko in prožno kakor bambus. Črne, globoke oči so se zdele kakor zrcalo, v katerem se zrcali modrost njegovih prednikov.

Predstavil se je kralju in rekel:

"Kinčintaj Džigit, imenovan Mali dečko, se ti klanja. Slišal sem v svoji deželi tam na Jutnem, kjer sonce zgodaj vzhaja, tvoj razglas. Zadnji odstavek tvojega razglaša govori:

"Sirovo maslo mora imeti modrina oči princeze Ak Supurgi, imenovane Beli venec, ki je moja hčerka."

Ali dovoliš, da študiram barvo v obeh tvojih hčerke? Zakaj ni skrivnosti, ki bi se ne dala odkriti."

"Dovolim," je vzkliknila princeza Ak Supurgi, imenovana Beli venec, še preden je mogel kralj odgovoriti. "Koliko časa bi potreboval za ta študij?"

Kinčintaj Džigit, imenovan Mali dečko, je pogledal s svojimi črnimi očmi princeso v njene modre oči in rekel:

"Štirinajst dni bo zadostovalo, o, Ak Supurgi."

"Dobro," je rekla princeza. "Nečem biti krivična. Prihajaj torej od ponedeljka dalje vsak dan ob pol petih k meni južinat. Ukazala bom, da bo južina posebno dobro pripravljena. Zakaj študij potrebuje krepčila."

In tako se je zgodilo, da je Kinčintaj Džigit, imenovan Mali dečko, gledal dva cela tedna v sladke in modre oči princeze Ak Supurgi, imenovane Beli venec, in jih študiral. In naj se komurkoli zdi vse to še tako neverjetno: ko je minilo tistih štirinajst dni, ni princ nič več vedel kakor prvi dan svojega študija.

"Ne morem dognati," je rekel, "ali so oči modre kakor vijolice ali so modre kakor modriš, čeprav sem si tega v svesti, da so tvoje oči najlepše oči na svetu."

"Zdi se mi, Kinčintaj Džigit," je rekla princeza z glasom, v katerem je bilo priznanje, "da si vztrajno študiral. Morda pa misliš, da bi potreboval še kakšen dan ali dva, da se odločim?"

Kinčintaj Džigit se je nalahno poklonil in njegove črne, globoke oči so pobožale obraz princeze Ak Supurgi.

"Dva dneva bi zadostovala, o, Ak Supurgi," je rekel princ.

"Dobro," je odgovorila princeza. "Pravična hočem biti. Naj bo še dva dni! — — —"

Ko je napočil dan preizkušnje, je stopil princ Kinčintaj Džigit pred kralja. Podal mu je kos kruha okusno in vabljivo namazanega s sirovim maslom.

"Kraljevska visokost," je rekel in v glasu mu je drhtelo zmagoslavje. "Poglejte in povejte po pravici ali nisem držal svoje besede?"

"Da, natanko takšna barva je na tem sirovem maslu, kakršno sem želela," je rekla princeza z nežnim glasom, preden je mogel kralj sploh kaj izpregovoriti.

"Ali... ali..." se je spotikalo kralju na jeziku, ko se je nekoliko opomogel od ne pričakovane osuplosti. "To vendar ni modro maslo, to je čisto navadno belo sirovo maslo!"

"Motiš se, očka," se je nežno privila princeza k očetu. "Zagotavljam te, da je modro. In ker je Kinčintaj Džigit tudi mojih misli, sva tako dva, ki enako misli, ti si pa sam, kar priča, da je najina prava."

Stari kralj je objel hčerko Ak Supurgi, imenovano Beli venec, se nasmehnil in rekel:

"Razumem, razumem... sedaj razumem. Ej, mladina... In kljub vsemu je to sirovo maslo"

torej od ponedeljka dalje vsak dan ob pol petih k meni južinat. Ukazala bom, da bo južina posebno dobro pripravljena. Zakaj študij potrebuje krepčila."

In tako se je zgodilo, da je Kinčintaj Džigit, imenovan Mali dečko, gledal dva cela tedna v sladke in modre oči princeze Ak Supurgi, imenovane Beli venec, in jih študiral. In naj se komurkoli zdi vse to še tako neverjetno: ko je minilo tistih štirinajst dni, ni princ nič več vedel kakor prvi dan svojega študija.

"Ne morem dognati," je rekel, "ali so oči modre kakor vijolice ali so modre kakor modriš, čeprav sem si tega v svesti, da so tvoje oči najlepše oči na svetu."

"Zdi se mi, Kinčintaj Džigit," je rekla princeza z glasom, v katerem je bilo priznanje, "da si vztrajno študiral. Morda pa misliš, da bi potreboval še kakšen dan ali dva, da se odločim?"

Kinčintaj Džigit se je nalahno poklonil in njegove črne, globoke oči so pobožale obraz princeze Ak Supurgi.

"Dva dneva bi zadostovala, o, Ak Supurgi," je rekel princ.

"Dobro," je odgovorila princeza. "Pravična hočem biti. Naj bo še dva dni! — — —"

Ko je napočil dan preizkušnje, je stopil princ Kinčintaj Džigit pred kralja. Podal mu je kos kruha okusno in vabljivo namazanega s sirovim maslom.

"Kraljevska visokost," je rekel in v glasu mu je drhtelo zmagoslavje. "Poglejte in povejte po pravici ali nisem držal svoje besede?"

"Da, natanko takšna barva je na tem sirovem maslu, kakršno sem želela," je rekla princeza z nežnim glasom, preden je mogel kralj sploh kaj izpregovoriti.

"Ali... ali..." se je spotikalo kralju na jeziku, ko se je nekoliko opomogel od ne pričakovane osuplosti. "To vendar ni modro maslo, to je čisto navadno belo sirovo maslo!"

"Motiš se, očka," se je nežno privila princeza k očetu. "Zagotavljam te, da je modro. In ker je Kinčintaj Džigit tudi mojih misli, sva tako dva, ki enako misli, ti si pa sam, kar priča, da je najina prava."

Stari kralj je objel hčerko Ak Supurgi, imenovano Beli venec, se nasmehnil in rekel:

"Razumem, razumem... sedaj razumem. Ej, mladina... In kljub vsemu je to sirovo maslo"

vendarle belo. Ali kaj mi mar. Vzemita se, kakor sta se našla, in bodita srečna!"

"To tudi storiva," je rekla princeza. "Zakaj tisti, ki je videl v mojih očeh samo mene, in ne kraljestva, je znal pričarati moje hrepenenje, našel je skrivnost modrega sirovega masla. In od njega — resnična, očka, je bila tvoja opazka — je bila odvisna moja sreča."

Wallace postaja nadlega za obe glavni stranki

BIRMINGHAM, Ala. — V Mobilu so se pretekli teden zbrali štirje demokratiški guvernerji, da se posvetujejo, kako bi se borili s skupnimi silami proti integraciji v šolstvu južnih držav. Je to zadnje trd oreh, kajti stojijo pred nevarnostjo, da pridejo v spor s federalnimi sodišči, kar je pa zanje nevarna stvar.

Prav takrat se je oglašil v Birminghamu bivši guverner Wallace, ki je kar na svojo roko kandidiral za predsednika in pozival javno guvernerje, naj se uprejo sodnim odlokom. Odprejo naj zaprte šole, ustavijo naj prevoz šolarjev z avtobusi, nastanijo naj na svojo odgovornost učne moči po svoji uvidevnosti.

Udeleženci na shodu so urno odobravalji govornikove predloge, politiki so se pa spraševali, kaj hoče pravzaprav Wallace, ali hoče kandidirati za guvernerja v Alabami ali l. 1972 za predsednika ali pa oboje.

Wallace se je po svoji stari navadi izmikal jasnim odgovorom. Le Nixonu je zagrozil, da bo l. 1972 kandidiral za predsednika, ako Nixon ne uredi "godlike" v federalni prosvetni politiki. Splošno mnenje je bilo, da bo Wallace poskušal kandidirati za guvernerja in za predsednika ZDA.

Evropa se spreminja v velika, zanikrna mesta

STRASSBOURG, Fr. — Znani evropski svet, kjer so včlanjene vsobodne evropske države, ima poseben Odbor za obrambo prirode in prirodnih lepote. Ta odbor je sklical štiridnevno konferenco v Strassbourg, da se posvetuje, kako rešiti Evropo pred "ameriško bodočnostjo". Nobena posnemanja vredna "ameriška bodočnost" tiči po mnenju strokovnjakov iz Evrope v razvoju ameriških mest, če to, kar se godi v Ameriki, sploh moremo tako imenovati.

Amerika je toliko na boljšem, da ima dosti zemlje in lahko dela poskuse z urbanizacijo. V Evropi je položaj drugačen; tam prevladuje pregosta naseljenost, sedanji razvoj mest pa silni na sklep, da se bo v evropskih mestih prebivalstvo podvojilo že v 15 letih. Zato postaja iskanje prostora za večji obseg sedanjih mest problem št. 1 za vse evropske države.

Zvezni patentni urad

Zvezni patentni urad izhaja iz začetkov v kolonialni dobi. Prvi patenti so bili izdani leta 1641 od kolonialnih vlad. Kongres ZDA je s posebnim zakonom leta 1790 uredil to vprašanje v okviru ustave. Zakonska določila so bila tekom let spremenjena in dopolnjena. Nekaj časa je bil patentni urad pod notranjim tajništvom, nato je prešel pod trgovinsko tajništvo.

Sedaj določa zakon, da mora biti priznan patent vsaki osebi za iznajdbo ali odkritje kake nove umetnosti, stroja, izdelka, njegove izdelave ali njene izpopolnitve.

Patent je izdan samo na temelju posebne prošnje, ki jo mora tisti, ki želi patent dobiti, vložiti na: Commissioner of Patents, Washington, D.C. V prošnji mora podrobno opisati svoj izum ali odkritje, posebej opozoriti na posebnosti in zahteve. Pri vložitvi prošnje mora plačati

ti \$30. Teh ne dobi vrnjenih, če-tudi je njegova prošnja za priznanje patenta odklonjena.

Patent je izdan v imenu Združenih držav s pečatom Patent Office-a za dobo od 3 in pol leta do 17 let.

V Peipingu se pridno vadijo v letalski zaščiti

PEIPING, Kitaj. — Peiping je veliko mesto. V njem se da marsikaj skriti, le vaje proti letalskim napadom se ne dajo. Ugotavljajo lahko tudi tujci, ki se dobro spominjajo, da se Kitajci vežbajo v letalski zaščiti.

Letos so imeli že parkrat take vaje, ki jih pa mestno prebivalstvo mora vzeti zelo resno. Vaje se namreč vršijo pod nadzorom policije in vojaštva. V mestu nastajajo tudi zmeraj nova zaklonišča, ki so v stalni pripravljenosti. Opazovalci pa ne morejo ugotoviti, da bi bili prebivalci posebno razburjeni radi protiletalskih vaj.

Med diplomati so opazili, da je k ruskemu delegatu na konferenci o obmejnih sporih Kuznecovu prišla žena na obisk. Iz tega sklepa, da bodo pogajanja še dolgo trajala. Udeleženci konference imajo tedensko praviloma po tri seje. Poročil o sejah pa ni nobenih. Da razgovori ne napredujejo, to trdijo le neuradna poročila. Padlo je dalje v oči, da so nekateri ruski delegatje dobili v Peiping kar cele družine t. j. žene in otroke.

Opozorilo dopisnikom in društvenim tajnikom

Ker poštni zakon prepoveduje vsako oglaševanje kakršnegakoli srečanja v listih, prosimo vse dopisnike, ki oglašajo prireditve društev ali pa kako drugo akcijo za zbiranje denarja, naj v svojih poročilih ne omenjajo srečk ali srečanj, kakor tudi ne kartnih ali tombolskih zabav, ako je zanje določena vstopnina. Poštna uprava

JAN PLESTENJAK:

HERODEŽ

Pri večerji so se že razgovarjali, kot da bi bili že zdavnaj, zdavnaj skupaj in da med njimi nikoli ni zazijal prepad.

"Jej, jej, Neža! Vem, da so ti doma bolj kuhali, toda nič se ne boj, kmalu bo bolje," se je dušal in silil v Nežo. In zdaj se ji je zdel tako domač, nič narejen, nič prikrit in vzljubila ga je kot prve dni po poroki, ko ga je bila sama dobrot.

"O, to pa že ne. Prav navadne reči je kuhala mati," je hitela in ga silila, naj je.

Takih večerov je bilo malo v Nežinem življenju. Lice se ji je razjasnilo in se zmenila se ni, če je pod streho zaškrpalo, če se je v kašči kaj premaknilo, ali pa če se je veter zagnal v vežna vrata. Le to je zaskrbelo, če je krava zamukala.

"Pojdi pogledat, če se ji ni kaj zgodilo!" ga je vselej poprosila in ni se obotavljala. Spremljala ga je do praga in ga na pragu čakala.

"Nič ni, nič!" ji je zatrjeval in najrajši bi jo pograbil z močnimi rokami in jo nesel v hišo in ji rekel:

"Viš, kako te imam rad!"
 "Dolčas ji je!" je zvinila Neža, ne da bi pomislila, da bo Toneta zabolelo. Na praznino v hlevu se še spomnil ni. Zdelo se mu je, da je v njem že zato polno življenja, ker je notri Adamovčeva, njena krava.

"Hm!" je zamomljal in skrival obraz, da Neža ne bi opazila temnih lis, ki so se razvlekale po njegovem obrazu.

Tonček je kmalu zaspal in položila ga je v kamri na skrinjo, plevnico in rjuhe mu je že prej pripravila.

Tisto noč se ji je Tone izpovedal kot še nikoli. Ničesar ni zamolčal, čeprav je vedel, da Neža ne bo mogla vsega razumeti, vedel je le, da bo kljub temu odpustila. In odpustanja si je tako želel in tako lahko mu je bilo pri sreči, ko se je bil izpovedal.

CHICAGO, ILL.

HOUSEHOLD HELP

HOUSEKEEPER - Cook. Live in, own rm. and board and salary. Companion to older woman.

Vic. S.W. Chgo. CL 4-5164 (29)

BABY SITTER, 2 small children in my home. Full time. Diversey and Central Ave.

Phone 237-3560 (29)

CHICAGO, ILL.

FEMALE HELP

BEAUTICIAN and MANICURIST Experienced. Day and Evening. Excellent salary plus commission. Paid vacation.

Call 259-9214 (29)

REAL ESTATE FOR SALE

BY OWNER—Like New Brk. and Stone. 3' bedrm., 2 bath tile plus ceramic flrs. Full fin. bsmt. Gar., Large lot. Vic. Archer-Cicero. \$30,000. LU 5-5839 (29)

MALE HELP

Engineering Positions Available with Jacobsen

A Leading Employer In This Area

SR. PROJECT ENGINEERS DRAFTSMEN PROJECT ENGINEERS

Above Average Opportunity For Industrial Technology Graduates

For A Personal And Confidential Interview Apply To Employment Office, Or Call

Mr. W. A. Spangenberg: (414) 637-6711

JACOBSEN Manufacturing

1721 Packard Avenue, Racine, Wisconsin
 An Equal Opportunity Employer (29)

nalahno je dihal in okrog usten se mu je zdaj pa zdaj razvlekel nasmešek kakor vselej, kadar ga je sreča pobožala.

Prebudil se je, ko je po veži že vse dišalo po močniku in je sonce metalo velike rdeče snope svojega blagoslova v kamro, kjer je Tonček še zmerom spal in sanjal o dobrem možu, ki mu bo od Žužka žemelj prinesel in od Mohorja fig. Obljubil mu je in ne bo umanjkal.

"Za božjo voljo, zakaj me pa nisi zbudila? Se lenuhi ne spe tako dolgo!" je okregal Nežo ljubeznivo, božajoče, kot bi ji govoril: "Preveč si dobra z menoj, da si mi privoščila toliko spanja. Nak, nisem vedel, da si taka zlata duša."

"Danes vendar še ni posebnega dela, zakaj bi vstajal!" se mu je nasmešnila Neža in dobro jutro so mu voščile njene oči, njene ustnice, čeprav pozdrava niso izrekle, iz vsega obraza je bral eno samo željo: dobro jutro, njegove oči so pa odgovorjale: Bog daj... Bog daj...

Tone je pospravil pred hišo, Tonček pa je vokal na skrinji in ni mogel dognati, kje da je. Vse mu je bilo novo in tuje in ko je vokal, se mu je zdelo, da vekanje nekam strašno odmeva, kajti zgubljalo se je v praznino in skozi okno v grapo pa prav do Konškarjevih goličav in kostanjevih parobkov. Zadušil je jok in se pokrkl čez glavo. Dobrega moža in mame se je spomnil, zakričal bi bil rad:

"Mama!" pa se je bal, da bi priklical strahove. Mama ga ni slišala... "Nesreča je za petami..." to ji je šumelo po glavi, da je na Tončka pozabila, niti ni videla, da je močnik prekipel in ni ovohala, da se je prismočil.

Na pol sede je gledala v ogenj, stresala jo je mrzlica, s čela ji je pa curljal pot. "Mama! Mama!" je zavpil Tonček izpod odeje, zavpil tako pretresljivo, da ga je slišal še Tone, ki je pred skednjem dohod zravnaval.

"Marija pomagaj!" je kričnil in planil v kamro. Neža je še zmerom slonela na ognjišču in bila tako zaverovana v ogenj in tako zelo jo je prevzela obupna misel: "...nesreča je za petami..." to pove tudi srčni fant...", da ni ne videla in ne slišala.

"Neža, Tonček te kliče!" jo je predramil Tone, jo začudeno gledal. Bila je zmedena in oči so ji čudno begale.

"Kaj ti pa je?" "Nič, nič!" je hitela in skušala prikriti rdečico, ki jo je obliha. Srce ji je glasno nabijalo

in planil v kamro. Neža je še zmerom slonela na ognjišču in bila tako zaverovana v ogenj in tako zelo jo je prevzela obupna misel: "...nesreča je za petami..." to pove tudi srčni fant...", da ni ne videla in ne slišala.

"Neža, Tonček te kliče!" jo je predramil Tone, jo začudeno gledal. Bila je zmedena in oči so ji čudno begale.

"Kaj ti pa je?" "Nič, nič!" je hitela in skušala prikriti rdečico, ki jo je obliha. Srce ji je glasno nabijalo

in planil v kamro. Neža je še zmerom slonela na ognjišču in bila tako zaverovana v ogenj in tako zelo jo je prevzela obupna misel: "...nesreča je za petami..." to pove tudi srčni fant...", da ni ne videla in ne slišala.

"Neža, Tonček te kliče!" jo je predramil Tone, jo začudeno gledal. Bila je zmedena in oči so ji čudno begale.

"Kaj ti pa je?" "Nič, nič!" je hitela in skušala prikriti rdečico, ki jo je obliha. Srce ji je glasno nabijalo

in planil v kamro. Neža je še zmerom slonela na ognjišču in bila tako zaverovana v ogenj in tako zelo jo je prevzela obupna misel: "...nesreča je za petami..." to pove tudi srčni fant...", da ni ne videla in ne slišala.

"Neža, Tonček te kliče!" jo je predramil Tone, jo začudeno gledal. Bila je zmedena in oči so ji čudno begale.

"Kaj ti pa je?" "Nič, nič!" je hitela in skušala prikriti rdečico, ki jo je obliha. Srce ji je glasno nabijalo

in planil v kamro. Neža je še zmerom slonela na ognjišču in bila tako zaverovana v ogenj in tako zelo jo je prevzela obupna misel: "...nesreča je za petami..." to pove tudi srčni fant...", da ni ne videla in ne slišala.

"Neža, Tonček te kliče!" jo je predramil Tone, jo začudeno gledal. Bila je zmedena in oči so ji čudno begale.

"Kaj ti pa je?" "Nič, nič!" je hitela in skušala prikriti rdečico, ki jo je obliha. Srce ji je glasno nabijalo

in planil v kamro. Neža je še zmerom slonela na ognjišču in bila tako zaverovana v ogenj in tako zelo jo je prevzela obupna misel: "...nesreča je za petami..." to pove tudi srčni fant...", da ni ne videla in ne slišala.

"Neža, Tonček te kliče!" jo je predramil Tone, jo začudeno gledal. Bila je zmedena in oči so ji čudno begale.

"Kaj ti pa je?" "Nič, nič!" je hitela in skušala prikriti rdečico, ki jo je obliha. Srce ji je glasno nabijalo

in planil v kamro. Neža je še zmerom slonela na ognjišču in bila tako zaverovana v ogenj in tako zelo jo je prevzela obupna misel: "...nesreča je za petami..." to pove tudi srčni fant...", da ni ne videla in ne slišala.

V STARČEVI CVETLIČARNI

6131 St. Clair Avenue, na vogalu Norwood

imajo v predprodaji vstopnice za Home & Flower Show. Običajna vstopnina za to edinstveno vsakoletno razstavo je \$2, če pa jih kupite v predprodaji do 24. februarja pa samo \$1.25. Pohitite!

PODARITE FLORA MIR BONBONE ZA VALENTINOV!
KRASNE CVETLICE SO NAJLEPŠE DARILO ZA VSAKO PRILIKO!

Kupujte v Starčevi cvetličarni - Zadovoljni boste!

Prošnja in obvestilo uprave

Naše naročnike v st. clairski okolici lepo prosimo, da bi do nadaljnjega poravnali naročnino direktno, osebno v uradu ali po pošti potom denarne nakaznice. S tem nam boste olajšali delo, dokler ne najdemo druge rešitve.

Tudi v zadevi smrtnih naznanil, zahval in obletnic, prosimo, da se poslužujete telefona ali pošte, če Vam ni mogoče osebno priti v urad.

Prosimo, sporočajte osebne in splošne domače novice, da bo list bolj pester in zanimiv. Telefonska številka Ameriške Domovine je: 431-0628.

Se priporočamo za nadaljno naklonjenost in vse lepo pozdravljamo!

AMERIŠKA DOMOVINA

in čutila je, kot da jo nekdo stiska za grlo. Tone jo je prijel za roko; bila je vroča in drhtela je. Razločno je čutil, da se je kri po njej sunkoma pretakala.

"Neža! Neža!" jo je klical, v klicu je bilo spraševanje, je bilo očitiranje in je bilo usmiljenje.

"Neža! Neža!" je moledoval, ko se ni oglašila, ampak ga samo gledala.

"Mama, mama!" je vzklikalo izpod odeje v kamri in šele ta klic jo je docela odtrgal od daveče namišljenosti: "... nesreča je za petami..."

Posiljen smeh se ji je razlezel čez lica in delala se je, kot da ni bilo nič.

"Dim se mi je zaletel v grlo!" se je zlagala in je goltala, oči so ji bile pa res kalne, kot da jih je omamila dim.

Tone je podvomil, potem pa verjel, ker ni bil vajen, da bi mu Neža lagala. Odvadila se je peči in kostanjeva drva se tako kot tako rada čimžajo.

"Tonček, Tonček, nič ne veka, saj sem tu!" je hitela v kamro, za njo pa Tone, tudi njega je zaskrbelo, kaj da se je zgodilo.

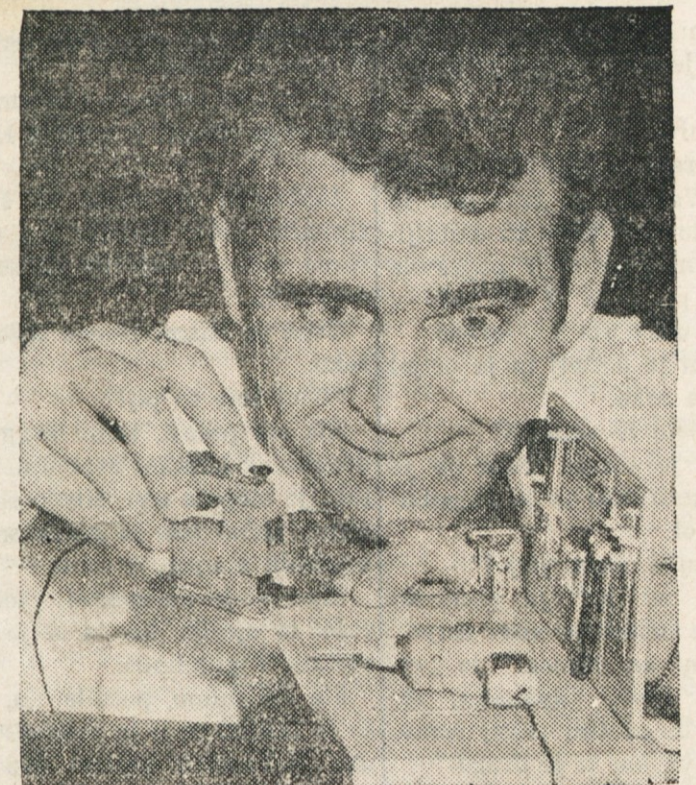
Tonček je bil od joka in sopenja pod odejo ves premčen, ko ga je Neža odkrila. Začudeno jo je pogledal, potem se pa sredi joka ustavil in se nasmejal, kot da pred nekaj sekundami ni jokal Tonček, ampak nekdo drug, prav nič Tončku podoben.

Nasmejal se je tudi Tonetu in ga pocukal za brke, češ ali še nisi šel k Moharju po fige in k Žužku po žemlje.

"Tonček, je priden bodi, danes ti prinesem fig in žemelj," ga je ogovarjal Tone, Tonček se mu

ZA VALENTINOV
 poklonite svojim dragim
AMERIŠKO DOMOVINO

ČE LE NE MORE POGREŠITI — Za vnete "domače obrtnike" je izdelala neka tovarna miniaturno električno orodje. Orodje je prirejeno za baterije. Na sliki vidimo takega navdušenca pri delu s tem orodjem.

Kako ureja
Andre Duval
 Vaše lase po tako nizkih cenah?

KRASNO!!

V valovih ali kodrih ali gladko in pritisnjeno. S strokovno spretnostjo. Z najnovejšim izgledom.

In vse to vrši v prijetnem ozračju s tiho eleganco.

Umivanje in česanje samo 2.45.
 Ljubke Vanity Fair trajna izredna opora, ki jo potrebujejo vsi lasje za trajno prijetno. Jurnstvo tudi za tenke, suhe ali sive lase. Skupaj **5.95**

Znana \$20 Vita Creme trajna
 Mehki valovi in prirodni kodri, ki trajajo in trajajo. Skupaj **7.95**

Helene Curtis nenavita trajna
 Nobenih navijačev! Nobenih vlasnic! Nobene jeze več! Vrzite proč navijače in se sprostite to polje v tem kodranjem, ki ne zahteva večje nege. Ne potrebuje nikdar pričeke. Skupaj **10.00** vedno

ŠTRIŽENJE 1.95/BARVANJE IN FRIZIRANJE 5.95/

SINTETICNE, RAZTEGLJIVE LASULJE S POČASI OZECIM SE HRBTOM... lahke, pralne, trajno nakodrane. Najnovejše **\$24.50**

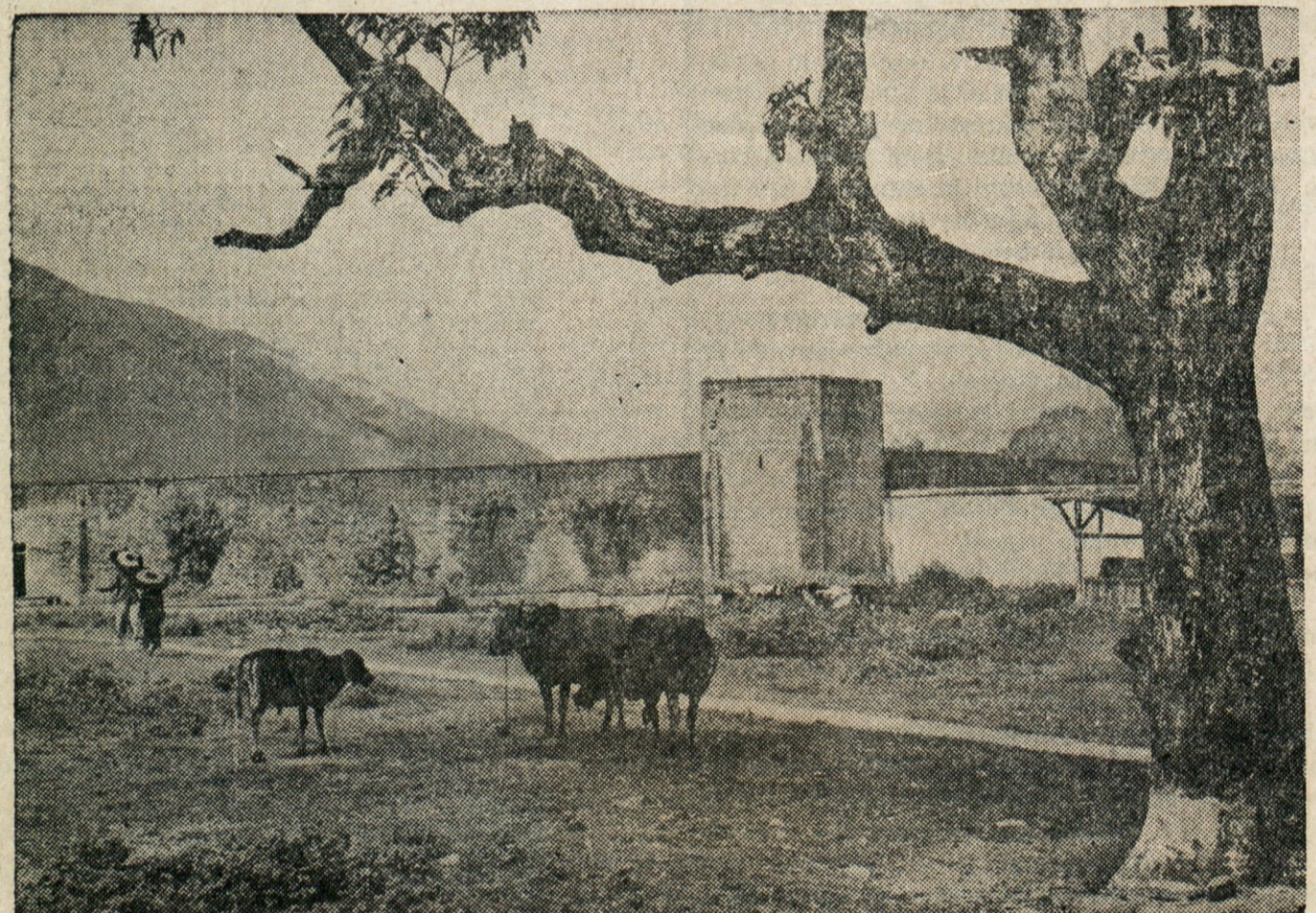
PROGANJE IN FRIZIRANJE 11.95

Pet., sob. pred prazniki prižeske, barvanje, trajne samo 50c več

AREAS EAST • Downtown, 781-3161; 406 Euclid, 2nd Floor AREAS WEST (EVE. APPTS.)

- Opposite Southgate, 661-6346, 5304 Warrensville Center Rd.
- Opposite Eastgate, 449-3435, 1448 SOM Center Rd.
- Severance Center, 382-2600, 382-2569
- Shoregate, 944-5700, Lake Shore Blvd at E. 305th
- Mentor, 255-9115, Next to Zayre's, Mentor Ave.

- Opposite Westgate, 333-6646 Center Ridge Rd.
- Opposite Southland, 845-2400, 6883 W. 130th St.
- North Olmsted, 777-8686, 26406 Lorain Rd.
- Parmatown, 884-6300
- Midway Mall, Elyria, 324-5742; Lorain 233-8020

MESTNO OBZIDJE — Zgradili so ga Kitajci pred več kot 600 leti na področju kitajske celine, ki je sedaj del britanske kronske kolonije Hong Kong.